

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 17. grudnia 1913.

Treść: (M 255—258.) 255. Rozporządzenie, dotyczące podziału przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczenności. — 256. Obwieszczenie, którym ogłasza się przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachylowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych. — 257. Rozporządzenie o czasowem skróceniu przygotowawczej службы sądziowskiej. — 258. Rozporządzenie, dotyczące rozpoczęcia działalności Dyrekcji poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karynty.

255.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 1. grudnia 1913,

dotyczące podziału przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczenności.

Na zasadzie § 14. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z roku 1888, o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych wypadków, zarządza się po wysłuchaniu przybocznej Rady dla spraw ubezpieczenia, co następuje:

§ 1.

Podział przedsiębiorstw żeglugi morskiej, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia po myśli art. I. ustawy z dnia 11. lutego 1913, Dz. u. p. Nr. 25, z wyjątkiem przedsiębiorstw rybołówstwa morskiego, na klasy niebezpieczenności, winien być przeprowadzony na czas od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia

1914 według dołączonego podziału na klasy niebezpieczenności.

§ 2.

Przy zaliczaniu poszczególnych przedsiębiorstw do klas niebezpieczenności i stóp procentowych niebezpieczenności stosuje się postanowienia § 1., ustęp 2., oraz §§ 2. do 8. i 10. rozporządzenia ministeryjnego z dnia 2. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 117.

§ 3.

Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do klas niebezpieczenności i stóp procentowych niebezpieczeności należy o ile możliwości postępować w porozumieniu z władzami rejestrówemi, zwłaszcza zaś wtedy, jeżeli zakład ubezpieczenia uzna podwyższenie niebezpieczenności albo podda w wątpliwość podniesione przez przedsiębiorcę zmniejszenie niebezpieczenności.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1914.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Podział przedsiębiorstw żeglugi morskiej na klasy niebezpieczenności.

I. Przedsiębiorstwa, używające statków morskich (z wyłączeniem statków, służących za przynależność innego statku).

	Klasa niebezpieczenności
1. Statki do żeglugi dalekiej	
a) parowce	VIII
b) statki żaglowe	VIII
2. Statki do wielkiej żeglugi nadbrzeżnej	
a) parowce	VII
b) statki żaglowe	VII
3. Statki do małej żeglugi nadbrzeżnej	
a) parowce	VII
b) statki żaglowe (o pojemności większej niż 50 ton brutto)	VII
c) łodzie motorowe	VII
Oznaka mniejszej niebezpieczenności przy pozycjach 1—3: urządzenie statku do służby dla podróżnych, przyczem miarodajne znaczenie ma mniejsza lub większa ilość personelu, używanego do służby w kajutach i w kuchni.	
4. Jachty, służące dla przyjemności i do celów sportu	
a) poruszane parą	VII
b) poruszane motorami	VII
c) poruszane żaglami	VII
5. Statki o pojemności, wynoszącej najwyższej 50 ton brutto (nie poruszane ani parą ani innymi motorami)	
a) służące do przewozu podróżnych	V
b) służące do przewozu towarów	VII
6. Statki, służące do celów szczególnych (bez względu na wielkość i środki poruszania)	
a) statki, służące do służby portowej i nadzorczej, do badań, statki szkolne itd.	VI
b) holowniki	VIII
c) barki parowe	VIII
d) lichtańce	VIII

II. Inna służba na statkach.

7. Utrzymywanie w dobrym stanie statków, roboty około zaopatrzenia i rozebrania	VIII
8. Naładowywanie i wyładowywanie (także zabieranie opalu)	XII
9. Przytwierdzanie linami	VI

III. Przedsiębiorstwa pokrewne.

10. Doki pływające, żórawie pływające, kafary pływające itp.	VIII
11. Służba ratunkowa i ochronna	VII
12. Nadzorowanie, oświetlanie i utrzymywanie w odpowiednim stanie wód tutejszkrajowych, służących do żeglugi morskiej	VI

256.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 12. grudnia 1913,

którem ogłasza się przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachylowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryjnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, ogłasza się poniżej wydane przez c. k. Główną Komisję miar i wag a co do należytości zatwierdzone przez Ministerstwo robót publicznych przepisy, dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachylowych, służących wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

Przepisy te nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia: równocześnie uchyla się moc obowiązującą przepisów, ogłoszonych obwieszczeniem ministeryjnym z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 143, co do wag dla paczek pocztowych.

Trnka wr.

Przepisy,

dotyczące urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania wag nachylowych, przeznaczonych wyłącznie do użytku w c. k. urzędach pocztowych do ważenia paczek pocztowych.

I.

Ustrój wag.

Wagi nachylowe dopuszcza się do urzędowego sprawdzania i uwierzytelnienia dla wyłącznie użytku w c. k. urzędach pocztowych o ile odpowiadają one następującym przepisom:

1. Wagi muszą mieć siłę dźwigania co najmniej 20 kg.

2. Najmniejszy odstęp w podziałce nie może wynosić więcej jak 100 g, dopuszczalną jednak jest także dokładniejsza podziałka. Kreski podziałki muszą być wyraźnie widoczne i oddalone jedna od drugiej co najmniej na 1 mm. Każdą kreskę, oznaczającą kilogram, należy odpowiednio przedłużyć i oznaczyć wyraźną liczbą. Kreski podziałki, odpowiadające połowom kilograma, winny być dłuższe niż kreski podziałki, odpowiadające dziesiątym częściom kilograma, a krótsze niż kreski, oznaczające kilogramy.

3. Mechanizm wagi musi być tak osłonięty skrzynką, aby po unieszczeniu znaczków stempla na czterech odpowiednio przysposobionych głórkach śrub, względnie po przymocowaniu odpowiednich plomb nie można go było ze skrzynki wyjąć bez naruszenia znaczków stempla.

4. Pod wycięciem w skrzynce, przez które widać podziałkę, należy umieścić tarczę z napisem:

Pocztowa waga pakunkowa

" siła dźwigania . . . kg

Połączenie tej tarczy z skrzynką wagi musi się także zabezpieczyć przez ostemplowanie.

5. Zresztą muszą wagi te odpowiadać przepisom, ogłoszonym co do tego rodzaju wag nachylowych obwieszczeniami ministeryjnymi z dnia 2. grudnia 1904, Dz. u. p. 142, dnia 17. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 200, z dnia 13. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 147, i z dnia 17. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 210.

II.

Organ cechowniczy, sprawdzanie i stemplowanie.

6. Do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania pocztowych wag pakunkowych uprawniony jest każdy urząd cechowniczy, upoważniony do cechowania wag: odnośna czynność urzędową należy jednak aż do dalszego zarządzenia przedsiębrać w miejscu ustawienia wagi.

7. Przy cechowaniu tych wag należy się stosować do postępowania, określonego w instrukcjiach dla sprawdzania wag nachylowych w ogólności (por. Dzienik rozporządzeń w sprawach cechowniczych Nr. 128., 135. i 145.).

Przytem można wagę ostemplować tylko wtedy, jeżeli różnica między tem, co waga pokazuje, a tem, co pokazywać powinna, wynosi przy wszystkich obciążeniach między 0 a najwyższym dopuszczalnym ciężarem najwyżej 100 g; ta granica błędów nie może być przekroczona także przy kilkakrotnem położeniu tego samego ciężaru na różnorodnych miejscach pomostu.

8. Stemple unieszcza się na głórkach śrub względnie na plombach (por. poprzedni punkt 3.) oraz w miejscach, przeznaczonych do zabezpieczenia tarczy z napisem (por. punkt 4.), a na jednym z stempli, umieszczonych na tej tarczy z napisem, należy umieścić także liczbę, określającą rok; jeżeli jest osobna tarcza z napisem w celu uwidoczenia płynu, użytego jako środek thumiący, musi się tak tę tarczę jak i położenie kreski napelnienia zabezpieczyć stemplami.

III.

Należytości za ocechowanie.

9. Za ocechowaniem względnie sprawdzenie bez ostemplowania należy uiszczać należytości, określone dla sztrasburskich wag pomostowych o tej samej sile dźwigania.

10. O ile w taryfie przewidziano dla pewnych przypadków uwolnienie od należytości lub ich zniesienie (por. uwagi wstępne do taryfy należytości cechowniczych punkt 2., ustęp 2., Dz. u. p. Nr. 171 z roku 1872, oraz rozporządzenie ministerialne z dnia 8. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 226 i 227), przyznaje się je także przy sprawdzaniu względnie uwierzytelnianiu pocztowych wag pakunkowych.

11. W świadectwie ocechowania (formularz VI. g) należy zamiast

dziesiętne
setne wagi pomostowe

pismem ręcznym wstawić
poczta waga pakunkowa
numer fabryczny . . .

IV.

Ponowne cechowanie.

12. Pocztowe wagi pakunkowe podlegają peryodycznemu cechowaniu ponownemu przed upływem każdych dwóch lat oraz ponownemu cechowaniu w razie utraty zdatności do użytku.

13. Przy cechowaniu ponownym obowiązują co do granic błędów wartości, przepisane dla pierwszego cechowania.

Wiedeń, dnia 8. listopada 1913.

C. k. Główna Komisja miar i wag:

Lang wlr.

257.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 12. grudnia 1913 o czasowem skróceniu przygotowawczej służby sędziowskiej.**

Na zasadzie § 1. ustawy z dnia 6. kwietnia 1910, Dz. u. p. Nr. 69, o czasowem skróceniu przygotowawczej służby sędziowskiej rozporządza się:

Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 6. kwietnia 1910, Dz. u. p. Nr. 70, przedłuża się dla okręgu Sądu krajowego wyższego w Tryeście do dnia 31. grudnia 1914.

Hochenburger wlr.

258.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 13. grudnia 1913,**

dotyczące rozpoczęcia działalności Dyrekcyi poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karynty.

Dyrekcja poczt i telegrafów w Celowcu dla Księstwa Karynty, utworzona na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. września 1912, Dz. u. p. Nr. 195, ma rozpocząć swoją działalność w dniu 1. stycznia 1914.

Schuster wlr.